

Вечерта вече се спускаше. Нора нареди всеки да вземе багажа си и да бъде готов. Щяхме да напуснем квартирата, щом се стъмнеше.

През това време пленниците в двете стаи започнаха да блъскат по вратите и да викат. Нора ги изтърпя десетина минути. След това взе едно от техните оръжия и ги зашемети, без да отваря вратите.

- Сигурно си мислеха, че сме напуснали жилището – каза Нора. - Логиката им е правилна, защото трябваше веднага да се изнесем оттук. Но пък аз си мисля, че най-добре ще бъде да се стъмни и тогава да се местим.

- Сигурно ще се наложи да сменим още квартири – предположи Братея.

- Зависи – отвърна Нора. - Ако съберем достатъчно средства и освободим госпожа Хронхра и Дахра, можем да се приберем по-бързо.

- Ти наистина ли мислиш, че тези детективи са честни? - попита го Братея.

- Не – поклати глава Нора. - Но те гледат интереса си и няма да ни издадат на другите без лица.

- А какво стана със златните пластинки, които донесохте в началото? - попитах аз.

- Имаме достатъчно – обясни Нора, - но ще е трудно да ги обменим. Знаеш, че искат документи за самоличност.

- Може би трябва да потърсим някой, който би посредничил – предложих аз. - Може да попитаме самите детективи, дали приемат заплащане в злато.

- Ако те посредничат, златото няма да покрие исканата от тях сума – не се съгласи Нора.

- А половината? - попитах аз.

- Доста повече от половината – отговори Нора.
- Добре тогава – казах аз, - остава само да убедиш Тона и Донехра да участват. Няма нужда да искаш заем.
- Мислех да не пипам златото – поклати глава Нора.
- То ни е дадено от Съвета и нямаме право да го харчим безотговорно.
- Това не е безотговорно – казах аз. - Нали е извънредна ситуация?
- Нора въздъхна и погледна Братея. Тя също не каза нищо. Само вдигна рамене.
- Някой да е против? - Нора огледа всички присъстващи.
- Никой не се обади.
- В такъв случай – каза Нора, - решаваме да използваме златото.
- Смятам, че решението ви е правилно – подкрепих го и аз, макар че не ме засягаше пряко.
- Сега ще е добре да се свържеш с Тона и да поговориш с него – предложи Братея.
- Опасно е да използваме джобните си телефони – поклати глава Нора.
- Ще се обадя на Леа – казах аз. - Тя ще отиде при него и ще му даде смартфона си.
- Добре – съгласи се Нора.
- Набрах номера на Леа и почаках малко. Тя се обади:
- Какво стана? Как си? Всичко наред ли е?
- Да – потвърдих аз. - С мен всичко е наред.
- А госпожа Хронхра и Дахра? - попита Леа.
- Още не са освободени – отговорих аз. - Всъщност, за това се обаждам. Тона наблизил ли е?
- Да – каза Леа. - Аз съм при тях в бара.

Импровизирана вечеря.

- Ще може ли да дадеш смартфона си на Тона? – помолих я аз.

- Окей – потвърди тя.

Предадох моя смартфон на Нора.

Чух, че Тона се обади отсреща.

Започна разговор, който продължи петнайсетина минути. Аз се доближих до Адон и я помолих да ми превежда.

Разговорът се проведе горе-долу така:

Нора: Тона, аз съм Нора. Отдавна не сме се чували.

Тона: Не е голяма загуба за мен.

Нора: Разбирам. Не ме уважаваш.

Тона: Ти си знаеш защо.

Нора: Всеки греша. Важно е да поправяме грешките си.

Тона: И ти как поправяш своите?

Нора: Правя жертви.

Тона: Мисля, че и аз правя същото, без да съм допуснал грешки.

Нора: Тона, виж, допуснах сериозни грешки спрямо теб. Сега обаче искам да изкупя вината си.

Тона: Как?

Нора: Предлагам ти да участваш във важна мисия. Ще ми трябват двама космически пилоти.

Тона: А, сега се сети! И защо да се съгласявам?

Нора: Защото ще помогнеш на Хронда да не изпада в безвластие.

Тона: Не смятам, че госпожа Хронхра управлява Хронда. Ако ти си мислиш така, греша. Съветът управлява Хронда.

Нора: Не искам да споря по тези въпроси. Знаеш,

че не разбирам от политика. Дори и да се изказах погрешно, разбираш, че ситуацията е извънредна.

Тона: Тук не се е почувствало нищо.

Нора: Защото още не се е разчуло. После може да настъпи паника. Всички ще изгубим от това.

Тона: Дори и да се съглася, аз не съм толкова добър, че да върша работа за двама пилоти.

Нора: Вторият пилот може да бъде Донехра.

Тона: (смее се) Ти наистина ли си мислиш, че двамата ще се втурнем да помагаме на госпожа Хронхра?

Нора: Просто питам.

Тона: Добре, ще ти кажа. Ако ми платите предварително колкото поискам и ми дадете гаранции за допълнително възнаграждение след изпълнение на мисията, мога и да се съглася.

Нора: И каква е сумата?

Тона: Седем по тринайсет. В злато.

Нора: Това е много!

Тона: Не. Това е цената ми да се съглася да участвам. И още толкова след това.

Нора: Ти ме изнудваш!

Тона: Не теб.

Нора: Не зависи от мен.

В този момент се намеси Братея:

- Тона, аз съм съгласна да ти платя тази сума.

Същата сума съм съгласна да платя и на брат ти.

Нора онемя, вдигна рамене и даде смартфона на Братея.

- Жени! - въздъхна после Нора и махна с ръка.

Братея продължи разговора с Тона:

Братея: Разполагам с такава сума в акции на Островната асоциация. Мога да ви ги прехвърля веднага.

Тона: Как оценяваш стойността им?

Братея: На страницата на асоциацията в мрежата Алахран има текущата цена на акциите спрямо златото. Сутринта видях цената. Акциите ми с голямо занижение, тоест във ваша полза, покриват сумата, която искате.

Тона: Казах, че предпочитам в злато.

Братея: Ако проследиш развитието на Островната асоциация през последните двеста години, ще се убедиш, че акциите им винаги са имали златно покритие.

Тона: Това ми прилича на реклама.

Братея: Можеш да ги продадеш веднага и да купиш злато. Ако не ти достигнат, ще ти доплатя.

Тона: Звучи логично и изпълнимо. Може би ще се съглася.

Братея: А Донехра?

Тона: Той е тук. Можеш да говориш с него.

Донехра: Братея, скъпа, как си?

Братея: Станах ли ти скъпа?

Донехра: Е, не толкова, колкото скъпото ти мамче.

Братея: Хайде да оставим сарказма за след това.

Донехра: Съгласен. И как ще удостовериш прехвърлянето на акциите?

Братея: С електронен подпис.

Донехра: Да, не се сетих, вие си имяхте електронни подписи.

Братея: Всеки може да има.

Донехра: На мен за какво ми е? Нямам толкова средства, че да ми е необходим.

Братея: Мислех, че имаш.

Донехра: Всичко е инвестирано в корабчетата, които постоянно се амортизират и искат ремонт. Така че на практика не разполагам с нищо.

Братея: Добре, сега ще можеш да разполагаш с необходимите средства за развитие на дейността.

Донехра: А кой ще внесе застраховката?

Братея: Аз поемам и тези разходи.

Донехра: И кога плащаш? А и кога тръгваме?

Братея: Плащам веднага. Тръгвате, щом получите потвърждение за плащането.

Донехра: Ами, тогава действай. Ние сме готови.

Линията се прекъсна.

Братея ми върна смартфона и седна пред таблета си. Десет минути усилено извършваше някакви действия. Накрая каза:

- Акциите са прехвърлени поравно на Тона и Донехра. Платих им застраховка живот при извънредна ситуация.

В този момент смартфона ми извънтя. Беше Леа:

- Тона и Донехра потвърдиха, че са получили акциите. Готови са да тръгват.

- В единайсет часа ще ги чакам пред невидимата врата – обади се Нора.

- Разбрано – потвърди Леа. - Успех!

След това Нора ме помоли да изпратя имейл на детективите, в който да опиша подробно ситуацията: плащането на половината сума в злато, осигуряваме двама специални пилоти, в единайсет и половина можем да се срещнем, където определят.

Получих отговор веднага, че са съгласни, среща в единайсет и половина в кантората.

Навън отдавна беше станало тъмно. Погледнах часовника на смартфона: десет и половина.

- Тръгваме! - Нора стана от мястото си и се запъти към вратата.

Всички го последвахме, без да бързае.

На двора Нора се приближи до мен и каза:

- Качваш се с мен в колата. Ще отидем направо до невидимата врата, а след това при детективите. Адон ще дойде с нас. Останалите се качват в микробуса и отиват в новата квартира.

Всички заехме местата си и поехме в различни посоки.

